

LUC BLANVILLAIN

Annemle Babam Sinifta!

10.
baskı

Çeviren: Mehmet Erkurt

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Mes parents sont dans ma classe, Luc Blanvillain

© 2015, l'école des loisirs, Paris

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2020

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-4210-1

1. Basım: 2020

10. Basım: 2000 adet, Kasım 2023

Çeviren: Mehmet Erkurt

Kapak Resmi: Nathalie Desforges

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Tuğçe Özdeniz

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Alper Zeki, Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 48745; Adres: Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok.

Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38 Bakırköy, İstanbul

Annemle Babam Sınıfta

LUC BLANVILLAIN

Çeviren: Mehmet Erkurt

Kapak Resmi: Nathalie Desforges

LUC BLANVILLAIN

1967’de Fransa’nın Poitiers kentinde doğan Luc Blanvillain’in yazmaya olan ilgisi çocukluğunda başladı. Orléans ve Tours’da edebiyat okuduktan sonra Fransızca öğretmenliğine başladı. Her yaşta okur için farklı türlerde eserler kaleme alan yazarın ilk romanı Olaf chez les Langre 2008’de yayımlandı. Bugün yazarlıkla birlikte öğretmenliği de sürdüren Blanvillain üç çocuk babası. “Dünya benim en büyük esin kaynağım. Sadece onun azıcık daha hızlı dönmesini sağlıyor ya da onu ekseninden birazcık kaydırıyorum,” diyen yazar, romanlarında öğrenci, öğretmen ve ebeveyn ilişkilerine değinmeyi seviyor.

İçindekiler

Önsöz	9
Dönüşüm	11
Kuzenler.....	18
Kirpinin Zarafeti	25
Korkunç Aile	35
Mücadele Alanı	42
Solan Gölgeler.....	53
Annem Hakkında Her Şey.....	61
Marianne'ın Kaprisleri.....	71
Hayat Bağları.....	85
Korku Gecesi.....	96
Gönül Eğitimi	105
Yakalanan Zaman	121

Anneme ve babama...

Önsöz

Annemle babam sınıfımda.

Duyarlı kimselerden özür dilerim; ancak gerçeği saptırmadan, olduğu gibi aktarmayı tercih ediyorum. Buna bizzat ben yol açtım.

Daha dün akşam, ikisi de otuz altı yaşındaydı. Normal bir annem ve babam vardı. Bu sabah on bir yaşındalar...

Yine de bütün kabahatin bende olmadığına altını çizmeliyim. Ebeveynlerimle her zaman layıkıyla ilgilendim. Okullar açıldığında, elimi bırakırken sıcak göz yaşlarına boğulan annemi daima avuttum. Akşamları uykudan önce, babamın bana aynı hikâyeyi topu topu üç

kez okumasına izin verdim. Oysa iyi bir hikâye, hele de uzun ve yalnız bir gecenin ardından beş-altı kez, her karakteri farklı şekilde seslendirilerek okunmalıdır. Bunu herkes bilir.

Aslında, belki de fazla yumuşak başlıydım.

Umarım burada anlatacaklarım, okumaya cesaret edeceklere bir ders olur. Ebeveynlerin eğitimi son derece zorlu bir iş. Dikkatiniz bir an bile dağılmamalı. Dizginleri biraz saldınız mı, felaket başınıza çöküverir. Haber bile vermeksizin.

Başıma gelen tam da buydu işte.

Dönüşüm

Uyanıp da, dev pijamalarının içinde kaybolmuş şu iki çocuğu başucumda gördüğümde, elbette durumu kavrayamadım. Daha doğrusu, kavramak istemedim. Cesaret edemedim. Oysa kim olduklarını ilk bakışta anlamıştım. Babaannemlerin, ne zaman onlara gitsek bana gösterdikleri çocukluk fotoğraflarındaki o şaşkın halleriyle bakıyorlardı bana. Babam yine bitki gibi fişkırılmış dağınık saçlarının gazabına uğramıştı. Annem adeta benim yüzümü giymişti. Bana her zaman annemin tıpkısı olduğumu söylerler. Bunun ne anlama geldiğini o an daha iyi anlamıştım. Aksim aynadan kurtulmuş, karşıma

dikilmişti sanki. Aynı ela gözler, karamel rengi saçlar, önüne geleni yemeye hazır bir ağız...

En çok da pijamalarını görünce şaşkına dönmüştüm. Annem, olur da bir depremin ya da yangının ardından televizyona çıkmamız gerekebilirmiş gibi, geceleri de doğru düzgün giyinmeye önem verir. Babamın kızıl kafası, boğazına kadar iliklenmiş bol bir tafta ceketin içinden fırlamıştı. Annemin güzel pembe pantolonuysa, ayağına kocaman gelen açık terliklerin üstünden kıvrım kıvrım dökülüyordu.

Yine de, yattığım yerde büzülürken, “Kimsiniz siz?” sorusu bir mırıltı şeklinde döküldü ağzımdan.

“Şapşal şapşal konuşma Fanny,” diye çıkıştı babam incecik bir sesle.

Daha önce yeniden uykuya dalmayı bu kadar arzulağığımı hatırlamıyorum. Ya da uyanmayı. Ama gerçeğın ta kendisiydi bu.

Dışarda bir karga gakladı. Kalkıp hazırlanmam ve okula gitmem gerekiyordu.

Bu düşünceyle taş kesildim. Okul! Her şeyin orada başladığını çözdüm. Öğretim yılının başından beri okuldan şikâyet etmiştim. Altıncı sınıftan nefret ediyordum. Annemle babamsa, durumumu anlayıp basit bir çözüm bulmak, mesela beni dünya seyahatine çıkarmak yerine, şu anda benim yaşımda olmak için neler vermeyeceklerini söyleyip duruyorlardı. Cevabım her seferinde aynıydı: “Dediğıniz olursa görürüm sizi.”

Şansımı bu kadar zorlamamalımışım.

“Bana ne olduğunu anlatır mısınız?” diye yalvardım.

Belki de zaman kazanmaya çalışıyordum. Bu deyişin tam olarak ne anlama geldiğini bilmesem de... Mutlaka bir yerde bir hata vardı. Bir yanlış anlama. Her şey yoluna girecekti.

“Biz de bilmiyoruz,” diye cevap verdi babam. “Uyan-dığımızda bu haldeydik. Başta bize bir oyun oynadığını düşündüm.”

Her zamanki hareketlerinden birini yapmak, kel ka-fasını hatır hutur kaşımak üzere elini başına götürmüştü ki, uzun yenlerinden çıkan parmak uçları diken diken, gür saçlarıyla buluşunca irkildi.

Söz alma sırası annemdeydi.

“Monique’i arayacağım.”

Odamı büyük ve kararlı adımlarla terk ettikten bir süre sonra, cep telefonuyla döndü. Monique annemin en iyi arkadaşıydı. Aynı zamanda psikologdu. Arkadaşlıklarını bana borçlular. Benim durumumu ele ala ala birbirlerini tanıdılar. Neredeyse doğduğum günden beri Monique’e gönderiliyorum. Çok tatlı bir kızım ama kendime özgü bir karakterim olduğunu kabul ediyorum. Bana bir şeyleri dayatarak eziyet edilmesine katlanamam. Ne istersem onu yer, ne zaman istersem o zaman yatarım. İster nefes alırım, ister almam. ‘Monique’i arayacağım,’ annemin favori cümlesidir. Geçirdikleri dönüşümün, muhtemelen arkadaşının uzmanlığını gerektireceği sonucuna varmıştı.

Babamın isteği üzerine annem telefonu hoparlöre aldığı için, Monique’in tanısını hemen anladım. Yani, neredeyse hemen; çünkü başta arayanın ben olduğumu ve

ona şaka yaptığımı sanmıştı. Şaka yapacak halim varmış gibi...

“Pek yaygın bir durum değil,” sonucuna ulaştı. “Ama benzer vakalardan söz edildiğini duydum. Geçici regresyonlar. Her zaman Fanny’nin arzularına karşı durmakta biraz zorlanmışsınızdır. Muhtemelen size bir ders vermek ve onun yerinde olduğunuzu görmek istedi.”

“Yok öyle bir şey!” diye inledim.

“Sen bile,” diye cevap verdi Monique, “kendi iradeni tam olarak kontrol edemiyorsun. İşte kanıtı.”

“Peki bu olay... uzun sürecektir mi?” diye araya girdi babam.

“Hiçbir fikrim yok. Her şey ancak Fanny gerçekten istediğinde yoluna girecek.”

“Ama gerçekten istiyorum zaten!”

“Öyle sanıyorsun. Ben o kadar emin değilim. Şimdilik durumu sabırla idare edin. İstediginizde beni aramaktan çekinmeyin.”

Dedi ve kapattı.

Sonraki birkaç saniye çok yavaş, sessizlik içinde geçti. Karnıma bastırduğum bir yastığa sarıldığımı o anda fark ettim. Babamsa elleriyle yüzünü, körpe cildini, gıdısından kurtulmuş boynunu yokluyordu.

“Görüyorsun işte,” diye iç geçirdi annem. “Yeterince katı değiliz. Onun bütün kaprislerini görmezden geliyorsunuz.”

“Ben mi!” diye fare sesiyle bağırdı babam.

Şu iki bızdığın benim hakkımda tartıştıklarını görmek ürkütücüydü. Yorganı usulca ittim, hiçbir ani ha-

rekette bulunmadan, yavaşça kalktım. Bir süre birbirimize ezeli düşmanlarmışız gibi kuşkuyla bakarak öylece dikildik.

“Tamam artık, yeter,” diye bildirdi babam. “İşim gücüm var benim.”

“Hayatım, lütfen,” diye sızlandı annem. “İlk randevum bir saat sonra.”

Annem doktor, babam da televizyon senaristi. Yeteneklerini seferber edip, belki de bizi bu durumdan kurtarabileceklerdi. Ama o an basbayağı çaresizlerdi. Kılımı dahi kıpırdatmadığım için, olan biteni daha da kötüleştirmekten korkan annem, bir kararın eşiğindeymiş gibi gözlerini ovuyordu. Babamsa, yüzünde gücenik bir ifadeyle minik ayaklarını inceliyordu.

“Önce Ghislaine’e haber vermeliyim.”

Ghislaine annemin sekreteri. Çok kibar bir kadın. İnsanların tüyler ürpertici hastalıklardan çekmesine bayılır; böylece arkadaşlarına bundan söz edebilir. Telefonu hemen açtı.

“Günaydın Ghislaine, benim.”

Birkaç saniyelik kararsızlığın ardından, annem kendini topladı:

“Pardon, *kızım* demek istedim. Yani ben Doktor Boucart’ın kızıyım. Annem biraz... hastalandı. Ciddi bir şeyi yok. Larenjit oldu. Sesim gitti... Sesi, yani konuşamıyor bile. Özetle, bugünkü randevularımı iptal edin. Annemin randevularını. Daha iyi olduğumda... sizi arayacak annem.”

Şansımı denemeliydim.

“Hazır başlamışken,” dedim neredeyse utanarak, “okulu da arayıp gitmeyeceğimi söylesene.”

Babam hemen şaha kalktı.

“Okulu mu? Nedenmiş? Senin bir rahatsızlığın yok ki. Söz konusu bile olamaz. Hemen hazırlan ve doğru okula.”

Az kalsın diklenecektim. Erkeklerin bana emir vermesine alışkın değildim. Hele de yaşça benden küçüklerse.

“Bir fikrim var!” diye haykırdı annem... Ve her şey bu şekilde altüst oldu. Tam o anda.

“Seni okula biz götüreceğiz.”

“Siz mi götüreceksiniz? Zahmet etmeyin, anne. Yolu biliyorum. Sizin dinlenmeniz gerekiyor.”

“Hayır hayır, demek istediğim, günü seninle geçireceğiz. Sınıfında. Bize sınıfını anlata anlata sonunda merakımı uyandırdın.”

“Anne, şaka yapıyorsun herhalde?”

“Hiç de bile. Arnaud, sen Bernard’la konuşup gerekli ayarlamaları yapar mısın?”

Bernard okulun müdürüydü. O ve babam birbirlerini altıncı sınıftan beri tanıyorlardı. Elbette, hiçbir arkadaşım bundan haberdar olmasın diye o güne dek elimden geleni yapmıştım. Bernard babama hayrandı ve senaryosunu yazdığı televizyon filmlerinden birinde ufak bir rol kapmak için her şeyi yapmaya hazırды.

İçimde kısa süreli bir umut ışığı yandı. Saygıdeğer babacığım akıllı, mantıklı, ağırbaşlı bir insandı. Gerçeğe uygun, belgelere dayanan hikâyeler yazardı. Eski okul arkadaşını arayıp, ona birdenbire yirmi beş yaş gençleş-

tiğini söyleyip, kızının sınıfında bir gün geçirmek için izin rica edeceğine bir an olsun inanmamıştım.

Yanılmışım.

Babam gülümsedi.

Her ilham geldiğinde gülümsediği gibi.

“Fena fikir değil. Hatta ortaokuldaki âdetler üzerine yazacağım diziyeye yönelik bilgi toplamak için olağanüstü bir fırsat. Üstelik Fanny, arkadaşlarının yanındaki varlığımız hoşuna gitmezse, belki de bize yaşımızı geri verebilirsin. Bernard’a bizleri senin... denizaşırı kuzenlerin olarak tanıtmalarını söyleyeceğim. Birkaç günlüğüne büyük şehre, gezmeye gelmişiz gibi.”

“Bekleyin bir dakika!” diye bağırdım. “Sizi hemen şimdi... dönüştüreceğim. Bana bir şans tanıyın.”

Beklediler. Ama şimdiden çok eğlendiklerini görebiliyordum. Monique yanılmış olmalıydı. Onları böyle akıl almaz bir şekilde dönüştüren şey benim iradem değil, onlarınkiydi. Zaten babamın saçlarının dökülmesi, annemin yanaklarının sarkması, her ikisinin de yüzlerinin kırışması, derilerinin pörsümesi için gösterdiğim bütün çabaya rağmen değişen bir şey olmadı. Belki de her gün yaşlanma karşıtı krem reklamlarında duyduğum sihirli formülleri zihnen tersine çevirmem yeterli olurdu. Onları özlerinden etmeye, yapılarını bozmaya, sularını gidermeye çalıştım. Boşuna.

Aramızdan biri, varlığının en gizli derinliklerinde, bu korkunç durumdan zevk alıyordu.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

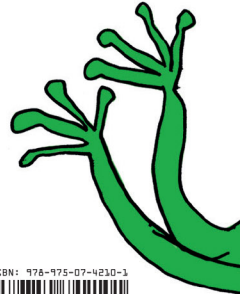

LUC BLANVILLAIN

Annemle Babam Sınıfta!

Annemle babam sınıfımda. Üstelik buna bizzat ben yol açtım. Daha dün akşam, ikisi de otuz altı yaşındaydı ve normal birer anne-babam vardı. Bu sabah on bir yaşındalar... Uyanıp da, dev pijamalarının içinde kaybolmuş şu iki çocuğu gördüğümde, elbette durumu hemen kavrayamadım.

Okul! Her şeyin orada başladığını çözdüm. Altıncı sınıftan nefret ediyordum. Annemle babamsa, durumu anlayıp basit bir çözüm bulmak, mesela beni dünya seyahatine çıkarmak yerine, şu anda benim yaşında olmak için neler vermeyeceklerini söyleyip duruyorlardı. Cevabım hep aynıydı: "Dediğiniz olursa görürüm sizi." Şansımı fazla zorlamış olmalıyım. Dileğim kabul olmuştu.

roman

YAŞ	10	11	12	+
-----	----	----	----	---

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-4230-3

9 789750 742101